

Sygn. akt I CSK 239/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku T. B.
przy uczestnictwie A. B. i M. B. o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2015 r.,
na skutek skarg kasacyjnych wnioskodawcy
i uczestnika M. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt V Ca 91/14,

- 1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania**
- 2. ustala, iż wnioskodawca i uczestnik postępowania M. B.
koszty postępowania kasacyjnego ponoszą
we własnym zakresie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów
- zachodzi nieważność postępowania
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 listopada 2014 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność. Tę samą podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał w swojej skardze kasacyjnej także uczestnik postępowania M. B.. Analiza wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania i ich uzasadnień prowadzi do stwierdzenia, że wskazane przez skarżących podstawy przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania nie zachodzą. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie skarżących o istnieniu przesłanki do przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania z powodu ich oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżących. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia

prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżących, związane z zarzutami naruszenia przepisów postępowania, nie daje zaś podstaw.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.